

Arrest

nr. 287 888 van 21 april 2023
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat D. GEENS
Lange Lozanastraat 24
2018 ANTWERPEN

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IV^{de} KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Chinese nationaliteit te zijn, op 7 november 2022 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 24 oktober 2022.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 21 december 2022 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 13 januari 2023.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DIGNEF.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. HAEGEMAN *loco* advocaat D. GEENS en van attaché A. SMIS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u geboren in de Volksrepubliek China in de stad Urumqi, regio Xinjiang. U hebt de Chinese nationaliteit en bent van Oeigoerse afkomst. In 2013 verliet u omwille van persoonlijke problemen met de Chinese overheid de Volksrepubliek China en via Turkije reisde u naar Nederland met uw vrouw en stiefzoon. In Nederland diende u een verzoek om internationale bescherming in. U verbleef in een asielzoekerscentrum in Dronten waar u in december 2014 uw vrouw en stiefzoon meerdere keren met een mes hebt neergestoken. Van 2 januari 2015 zat u in voorhechtenis in de gevangenis. Bij vonnis

van 10 februari 2016 werd u door de meervoudige strafkamer Midden-Nederland onherroepelijk veroordeeld tot vier jaar en zes maanden gevangenisstraf wegens poging tot doodslag. U kwam vrij op 30 juni 2019. In het kader van uw eerste verzoek om internationale bescherming werd door de Nederlandse asielinstanties een negatieve beslissing genomen omdat er contraindicaties werden vastgesteld die het verlenen van een asielvergunning in de weg staan. Immers beschouwen de Nederlandse asielinstanties u als een actueel gevaar voor de openbare orde en bent u veroordeeld voor een misdrijf dat op goede gronden en voldoende gemotiveerd als bijzonder ernstig wordt beoordeeld. U diende later nog een tweede (11 juni 2020) en een derde (16 juli 2020) verzoek om internationale bescherming in. De Nederlandse asielinstanties hebben beide verzoeken geweigerd. Op 11 januari 2021 diende u in België een eerste verzoek om internationale bescherming in. U vreest een terugkeer naar de Volksrepubliek China gebaseerd op een persoonlijk probleem én de algemene situatie voor Oeigoeren in de Volksrepubliek China. Ter staving legt u twee documenten uit Nederland voor. Via de Nederlandse Immigratie- en Naturalisatiedienst van het Ministerie van Justitie en Veiligheid verkregen de Belgische asielinstanties de beslissingen genomen in het kader van uw asielprocedure met een verwijzing naar het vonnis van 10 februari 2016.

B. Motivering

Vooreerst stelt het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) na een grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier vast dat u géén elementen kenbaar maakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken. Bijgevolg worden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Het CGVS is van oordeel dat er geen reden is om uitspraak te doen over het bestaan in uw hoofd van een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade. Artikel 55/2 en artikel 55/4 van de Vreemdelingenwet verplichten namelijk niet dat de voorwaarden voor insluiting van de internationale bescherming worden nagegaan alvorens te besluiten tot uitsluiting van deze bescherming. Aangezien er, rekening houdend met alle omstandigheden eigen aan uw zaak, ernstige redenen zijn om aan te nemen dat de uitsluitingsclausules op u van toepassing zijn, is er geen reden om na te gaan of u bovendien niet voldoet aan de criteria voor internationale bescherming terwijl u ervan moet worden uitgesloten (naar analogie met: Raad van State, arrest 249.122 van 3 december 2020).

Uit artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet volgt dat een vreemdeling wordt uitgesloten van de vluchtelingenstatus wanneer hij valt onder artikel 1, par. F van de Vluchtelingenconventie. Dit is ook van toepassing op personen die bewust aanzetten tot of anderszins deelnemen aan de in artikel 1, par. F genoemde misdrijven of daden. Artikel 1, par. F, lid b van de Vluchtelingenconventie stelt dat de bepalingen van het verdrag niet van toepassing zijn op een persoon ten aanzien van wie er ernstige redenen zijn om te veronderstellen dat hij een ernstig, niet-politiek misdrijf heeft begaan buiten het land van toevlucht, voordat hij tot dit land als vluchteling is toegelaten.

Inzake de toepassing van artikel 1, par. F lid b van de Vluchtelingenconventie stelt het UNHCR dat met volgende factoren rekening moet worden gehouden om te bepalen of de ten laste gelegde feiten al dan niet als ernstig kunnen worden gekwalificeerd: de aard van het misdrijf, het toegebrachte leed, het type procedure voor de berechting van het misdrijf, de (aard van de) voorziene straf, en de vraag of de meeste andere rechtssystemen het misdrijf in kwestie eveneens als ernstig zouden beschouwen (UNHCR, "Background Note on the Application of the Exclusion Clauses: Article 1F of the 1951 Convention relating to the Status of Refugees", Genève, 4 september 2003, randnr. 38-40). Deze factoren kunnen bovendien op zichzelf, of in combinatie met elkaar, leiden tot de conclusie dat de feiten ernstig zijn (zie: EASO judicial Analysis: Exclusion - Articles 12 and 17 Qualification Directive, eerste editie (2016), p.24).

Volgens het UNHCR dient een misdrijf voorts als niet-politiek gekwalificeerd te worden indien het werd gepleegd om andere dan politieke motieven, zoals persoonlijke redenen of voordeel. Indien er geen rechtstreeks en causaal verband bestaat tussen het gepleegde misdrijf en het nagestreefd politiek doel of het misdrijf niet in verhouding staat tot het nagestreefd politiek doel wegens het extreem gewelddadig karakter ervan, is het misdrijf evenmin politiek van aard. (UNHCR, "Background Note on the Application of the Exclusion Clauses: Article 1F of the 1951 Convention relating to the Status of Refugees", Genève, 4 september 2003, randnr. 41-43; UNHCR, Statement on Article 1F of the 1951 Convention, juli 2009, p.12).

In casu dient te worden vastgesteld dat u in Nederland tot een gevangenisstraf van vier jaar en zes maanden bent veroordeeld voor de poging tot doodslag omwille van door u gepleegde feiten. Hiernaar gevraagd omschrijft u tijdens het persoonlijk onderhoud de gebeurtenissen als een familiezaak waarover u niet veel wilt vertellen (zie nota's CGVS p.7). Uw vrouw en uw stiefzoon zouden contact hebben gehad met familieleden in Nederland en hen financiële middelen van u hebben gegeven zonder uw akkoord. Er ontstonden discussies en u had veel stress nadat uw vader was overleden. Tijdens een van die discussies was u ontploft en hebt u uw vrouw en stiefzoon met een mes aangevallen. U geeft aan dat het zo erg niet was en dat u niet de bedoeling had zoals het uiteindelijk is gelopen.

Uit de uitspraak van de Rechtbank Den Haag in het kader van uw eerste verzoek om internationale bescherming in Nederland (zaaknummer: NL 19/1042) waarin verwezen wordt naar het vonnis van 10 februari 2016, gevelde door de meervoudige strafkamer Midden-Nederland, blijkt dat u meerdere keren met een mes heeft ingestoken op uw vrouw en stiefzoon, met het opzet hen te doden. Na een eerste confrontatie met uw vrouw bent u naar de keuken gegaan om een mes te pakken. Vervolgens bent u teruggegaan naar de slaapkamer en heeft beiden forse steekwonden toegebracht. Die verwondingen zijn niet aan te merken als afweerletsel. Hiermee heeft u op grove wijze inbreuk gemaakt op de lichamelijke integriteit van uw vrouw en stiefzoon, waarbij de bewoners van het asielzoekerscentrum waar jullie verbleven hiervan ongewild getuige zijn geweest, hetgeen voor grote onrust heeft geleid.

De door u begane misdaad werd in Nederland als een 'poging tot doodslag' gekwalificeerd. Volledigheidshalve verwijst het CGVS hieronder kort naar de uitspraak van de Rechtbank Den Haag in het kader van uw eerste verzoek om internationale bescherming in Nederland (zaaknummer: NL 19/1042) waarin verwezen wordt naar het vonnis van 10 februari 2016, gevelde door de meervoudige strafkamer Midden-Nederland.

5.2 Op grond van artikel 3.105c, aanhef en onder b, van het Vreemdelingenbesluit 2000 (Vb) kan aan de vreemdeling die aannemelijk heeft gemaakt dat hij verdragsvluchteling is als bedoeld in artikel 29, eerste lid, aanhef en onder a, Vw, verlening van een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd op grond van die toelatingsgrond slechts worden geweigerd indien de vreemdeling bij onherroepelijk geworden rechterlijk vonnis is **veroordeeld voor een bijzonder ernstig misdrijf en een gevaar vormt voor de gemeenschap**.

5.3 De rechtbank is van oordeel dat verweerder het misdrijf waarvoor eiser is veroordeeld op goede gronden en voldoende gemotiveerd als **bijzonder ernstig** heeft aangemerkt. Eiser heeft meerdere keren met een mes ingestoken op zijn echtgenote en stiefzoon, met het opzet hen te doden. Uit het strafvonnis van 10 februari 2016 blijkt dat eiser na de eerste confrontatie naar de keuken is gegaan om een mes te pakken. Vervolgens is hij teruggegaan naar de slaapkamer en heeft beiden forse steekwonden toegebracht. Die verwondingen zijn verder niet aan te merken als afweerletsel. Hiermee heeft eiser op grove wijze inbreuk gemaakt op hun lichamelijke integriteit. Ook heeft verweerder terecht meegewogen dat bewoners van het asielzoekerscentrum hiervan ongewild getuige zijn geweest, hetgeen voor grote onrust heeft geleid. Dat eiser een gevaar vormt voor de gemeenschap heeft verweerder ook mogen aannemen...

6.1 ...

6.2 Verweerder heeft een inreisverbod voor de duur van tien jaar opgelegd op de grond dat eiser een gevaar vormt voor de openbare orde of de openbare veiligheid, zoals bedoeld in artikel 6.5a, vijfde lid, van het Vb. Naar het oordeel van de rechtbank heeft verweerder voldoende gemotiveerd dat eiser een **actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging voor de openbare orde vormt**...

De feiten waarvoor u veroordeeld werd kunnen niet anders dan als een ernstig misdrijf in de zin van artikel 1, par. F, lid b van de Vluchtelingenconventie worden beschouwd.

De omschrijving van deze feiten door de Nederlandse instanties laat weinig ruimte voor twijfel. Zoals hierboven reeds vermeld blijkt hieruit dat u uw echtgenote en stiefzoon meerdere keren met een mes stak waarbij ze ernstige verwondingen opliepen. U maakte daardoor op grove wijze inbreuk op de lichamelijke integriteit van uw slachtoffers en bracht hen ernstig leed toe met ernstige psychische en lichamelijke gevolgen. Deze feiten werden door de Nederlandse rechtbank gekwalificeerd als poging tot doodslag waarvoor u veroordeeld werd tot een gevangenisstraf van 4 jaar en zes maanden. De Immigratie – en Naturalisatiedienst (IND) beschouwde deze feiten vervolgens als een bijzonder ernstig misdrijf en oordeelde eveneens dat u een ernstige bedreiging voor de openbare orde vormde. De Rechtbank Den Haag bevestigde vervolgens deze beoordelingen van de IND.

Gezien bovenstaande en overwegende dat gelijkaardige daden ook naar Belgische strafrecht eenzelfde kwalificatie en vergelijkbare strafmaat kennen (zie art. 393, art. 51, art. 52 en art. 80 SWB) en in andere jurisdicties eveneens worden beschouwd als een ernstig misdrijf, is het CGVS van oordeel dat u zich schuldig heeft gemaakt aan een ernstig misdrijf.

Uit uw verklaringen blijkt daarnaast geenszins dat er politieke motieven aan de basis van uw acties liggen. Uit uw verklaringen blijkt dat u na aankomst in Nederland een persoonlijk dispuut had met uw vrouw betreffende financiën en haar familieleden.

De bewuste feiten vonden voorts plaats in december 2014 in een asielcentrum in Dronten, Nederland, waarmee aan de vereiste is voldaan dat deze gebeurtenissen buiten het land van toevlucht werden gepleegd en alvorens u tot dit land als vluchteling werd toegelaten.

Aldus stelt het CGVS vast dat er ernstige redenen zijn om aan te nemen dat u een ernstig, niet-politiek misdrijf beging in de zin van artikel 1, F (b) van de Vluchtelingenconventie, buiten het land van toevlucht, in casu in Nederland en voordat u tot dit land als vluchteling bent toegelaten.

U brengt geen afdoende verschoningsgronden aan die u kunnen vrijpleiten van uw individuele verantwoordelijkheid.

Uit de stukken uit Nederland blijkt dat u de kans kreeg om verschoningsgronden aan te halen. Maar de Nederlandse autoriteiten stelden vast dat u er geen sprake kan zijn van enig oprecht schuldinzicht en dat u de feiten trachtte te bagatelliseren. Het CGVS verwijst hier opnieuw naar de uitspraak van de Rechtbank Den Haag in het kader van uw eerste verzoek om internationale bescherming in Nederland (zaaknummer: NL 19/1042) waarin verwezen wordt naar het vonnis van 10 februari 2016, gevelde door de meervoudige strafkamer Midden-Nederland.

5.3 ... Hierbij heeft verweerder terecht meegewogen dat eiser heeft aangegeven geen spijt te hebben. Eiser heeft weliswaar verklaard te betreuren hoe alles verlopen is, maar tegelijkertijd uit hij geen berouw voor zijn daad. Ter zitting heeft eiser zijn eerdere verklaring herhaald, namelijk dat zijn echtgenote en stiefzoon ondankbaar waren na wat hij voor hen had gedaan. De rechtbank volgt verweerder in zijn standpunt dat eiser zijn daad hiermee probeert te bagatelliseren en dat eiser de ernst van zijn daad dan ook niet lijkt in te zien. Het betoog dat eiser zich wilde verweren, is door de strafrechter gemotiveerd verworpen. In dit verband lijkt de spijt die eiser aan het eind van de zitting zegt te hebben meer ingegeven door de situatie waarin hij zelf verkeert dan door wat hij zijn echtgenote en stiefzoon heeft aangedaan. Dat eiser zich tijdens zijn detentie goed gedraagt weegt onvoldoende op tegen het voorgaande. Gelet op het voorgaande heeft verweerder de verlening van een asielvergunning dan ook kunnen weigeren.

6.1 ...

6.2 ... Niet gebleken is van een positieve gedragsverandering. Hij blijft benadrukken dat zijn echtgenote en stiefzoon ondankbaar waren. Verweerder heeft daarbij terecht de omstandigheid betrokken dat eiser geen spijt toont, althans niet van zijn daad. Hoewel eisers daad binnen zijn gezin heeft plaatsgevonden, kan zijn stelling dat geen sprake is van recidivegevaar daarom niet zonder meer worden gevolgd. Eisers vergelijking met een zaak waarbij sprake was van stelselmatige diefstal en geweldsmisdrijven, gaat naar het oordeel van de rechtbank reeds vanwege het verschil in aard van deze delicten niet op. Eiser heeft niet onderbouwd waarom een inreisverbod voor de duur van tien jaar voor hem gevolgen zou hebben die wegens bijzondere omstandigheden onevenredig zijn. Met betrekking tot eisers stelling dat hij geen toegang heeft tot een derde land, volgt de rechtbank verweerder in zijn standpunt dat het aan eiser is hiertoe inspanningen te verrichten. Dat er geen derde land is waar eisers recht op bescherming tegen gedwongen terugkeer naar China gerespecteerd wordt, heeft eiser geenszins onderbouwd.

U in het kader van uw verzoek om internationale bescherming gevraagd naar eventueel schuldinzicht, geeft u eerst aan dat u fout was en daarom niet in beroep ging (zie boven). Maar verder geeft u aan dat u met uw vrouw (en schoonzoon) bij aankomst in Nederland een dispuut had rond financiële zaken en de familie van uw vrouw. U verwijt uw vrouw dat ze uw geld uitleende aan haar familieleden in Nederland zonder uw medeweten (zie nota's CGVS p.7). Aldus probeert u engszins uw daden goed te praten. U geeft verder aan dat u 'braaf' was (zie nota's CGVS p.7) en dat u veel stress had. Dit is echter geen aanvaardbare verschuiving gezien de proportie van de feiten. U werd er dan door het CGVS op gewezen dat ook in België de mogelijkheid bestaat dat u zou worden uitgesloten van de vluchtelingenstatus en de

subsidaire beschermingsstatus. U gaf daarop louter aan dat u inziet dat u een fout beging maar dat u in België graag een nieuw leven wilt beginnen (zie nota's CGVS p.9).

Gezien het geheel aan bovenstaande vaststellingen moet dan ook worden vastgesteld dat er ernstige redenen zijn om te veronderstellen dat u zich wetens en willens schuldig hebt gemaakt aan handelingen die gelijk gesteld dienen te worden aan een ernstig niet-politiek misdrijf gepleegd buiten het land van toevlucht. U moet dan ook worden uitgesloten van de vluchtelingenstatus in de zin van art. 1, par. F, b van de Vluchtelingenconventie en art. 55/2 van de Vreemdelingenwet. Om dezelfde redenen dient u eveneens te worden uitgesloten van de subsidiaire beschermingsstatus conform art. 55/4, §1, c) van de Vreemdelingenwet.

Wanneer het CGVS een persoon uitsluit van de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus, moet hij overeenkomstig artikel 55/2, tweede lid en artikel 55/4, § 4 van de Vreemdelingenwet een advies verstrekken over de verenigbaarheid van een verwijderingsmaatregel met de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Het CGVS stelt vast dat u wegens het behoren tot de minderheidsgroep van de Oeigoeren én wegens een lang verblijf in het buitenland een risico loopt op vervolging bij een terugkeer naar de Volksrepubliek China. In het licht van deze vaststelling meent het CGVS dat verwijderingsmaatregelen in uw geval niet verenigbaar zijn artikel 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet en dat u aldus niet rechtstreeks of onrechtstreeks naar de Volksrepubliek China kunt worden teruggestuurd.

C. Conclusie

Steunend op de artikelen 55/2 en 55/4 van de Vreemdelingenwet wordt u uitgesloten van de vluchtelingenstatus en uitgesloten van de subsidiaire beschermingsstatus.

Ik vestig de aandacht van de Minister op het feit dat verzoeker niet rechtstreeks of onrechtstreeks mag worden teruggeleid naar de Volksrepubliek China."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel haalt verzoeker de schending aan van:

- "- van artikel 1, f van het verdrag betreffende de status van vluchtelingen van 28 juli 1951 ("vluchtelingenconventie")*
- van artikel 55/2 en 55/4 vreemdelingenwet*
- van de beginselen van behoorlijk bestuur: het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel en de materiële motiveringsplicht"*

Verzoeker licht dit verder concreet toe als volgt:

"Verzoeker merkt op dat het Commissariaat-generaal zich in de bestreden beslissing quasi-volledig laat leiden door de beoordeling die werd gemaakt door de Nederlands asielinstanties, terwijl het Commissariaat-generaal gehouden is tot het uitvoeren van een zelfstandige beoordeling.

Verzoeker benadrukt dat de feiten in hun context moeten bekeken worden en specifiek dienen gesitueerd te worden in tijd en ruimte. Hoewel verwerpelijk, heeft verzoeker tijdens zijn persoonlijk onderhoud schuldinzicht getoond over de feiten waarvoor verzoeker reeds op 10 februari 2016 (oftewel meer dan 6 jaar geleden) werd veroordeeld.

Het dispuut waarbij verzoeker betrokken was, betrof een zeer specifieke kwestie dat zich binnen een familiale context afspeelde. Verzoeker lichtte dit toe tijdens zijn persoonlijk onderhoud, waarbij hij wees op het persoonlijk dispuut dat hij had met zijn vrouw betreffende financiën en haar familieleden. Dat verzoeker de omstandigheden van deze feiten heeft toegelicht, heeft niets te maken met het "goed praten" van zijn daden. Verzoeker gaf hiertoe de motieven weer die hem tot de daden heeft aangezet waarvoor hij werd veroordeeld.

Hij stelde expliciet dat hij spijt had van deze daden.

De veroordeling dateert bovendien reeds van 10 februari 2016, terwijl het Commissariaat-generaal in de bestreden beslissing de bewoordingen overneemt van de Nederlandse instanties dat er sprake is van een "actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging voor de openbare orde". sinds de specifieke feiten

waarvoor verzoeker werd veroordeeld, deden er zich geen nieuwe feiten voor. Verzoeker is hierbij ook niet betrokken geweest, aangezien er evenmin een onderzoek lopende is. Hieruit blijkt temeer dat verzoeker weldegelijk een schuldinzicht heeft. Er is geen sprake van recidivisme, waardoor er evenmin sprake kan zijn van een “actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging voor de openbare orde”.

In het onderzoek naar een uitsluiting van de internationale beschermingsstatus spelen deze omstandigheden een belangrijke rol, nu zij relevant zijn en in aanmerking moeten worden genomen bij de beoordeling van de ernst van het misdrijf, die zoals supra uiteengezet (EASO, Practical Guide on Exclusion for Serious (Non-Political) Crimes, Practical Guide Series, december 2021, p. 18). Daarnaast wordt in de bestreden beslissing het volgende gemotiveerd: “Bovendien kunnen volgens dit verdrag geen uitzonderlijke omstandigheden worden ingeroepen ter rechtvaardiging van foltering (art.2 CAT). Het UNHCR stelt eveneens dat daden van foltering verboden zijn onder internationaal recht en afhankelijk van de context gewoonlijk zullen leiden tot uitsluiting onder art. 1F (UNHCR: Guidelines on International Protection; Application of the Exclusion Clauses: Article 1F of the 1951 Convention relating to the Status of Refugees, par.27).”

Deze elementen worden echter onvoldoende betrokken in de gemaakte beoordeling, terwijl het Commissariaat-generaal zich - ten onrechte - quasi-volledig laat leiden door de beoordeling door de Nederlandse instanties.

Gelet op voorgaande, is verzoeker van mening dat redelijkerwijs niet kan worden geconcludeerd dat er actueel ernstige redenen zijn om aan te nemen dat de verzoeker een ernstig, niet-politiek misdrijf heeft gepleegd alvorens naar België te reizen. Verzoeker stelt vast dat de aangehaalde motieven in de bestreden beslissing hiertoe onvoldoende zijn. Het voorgaande in acht genomen, dient verzoeker derhalve niet overeenkomstig artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet iuncto artikel 1, F, (b), van het Vluchtelingenverdrag te worden uitgesloten van de vluchtelingenstatus. Tevens dient verzoeker overeenkomstig artikel 55/4, § 1, eerste lid, c), van de Vreemdelingenwet niet te worden uitgesloten van de subsidiaire beschermingsstatus.”

2.2. De bestreden beslissing werd genomen in toepassing van de artikelen 55/2 en 55/4 van de Vreemdelingenwet.

De Raad wijst erop dat een vreemdeling overeenkomstig artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet iuncto artikel 1F (b) van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen van 28 juli 1951 wordt uitgesloten wanneer hij een ernstig, niet-politiek misdrijf heeft begaan buiten het land van toevlucht, voordat hij tot dit land als vluchteling is toegelaten.

Artikel 55/2, eerste lid van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“Een vreemdeling wordt uitgesloten van de vluchtelingenstatus wanneer hij valt onder artikel 1, D, E of F van het Verdrag van Genève.

Dit is ook van toepassing op personen die wetens en willens aanzetten tot of anderszins deelnemen aan de in artikel 1 F van het Verdrag van Genève genoemde misdrijven of daden.”

Artikel 1F (b) van de Vluchtelingenconventie bepaalt dat de bepalingen van dit verdrag niet van toepassing zijn op een persoon ten aanzien van wie er ernstige redenen zijn om te veronderstellen dat hij een ernstig, niet-politiek misdrijf heeft begaan buiten het land van toevlucht, voordat hij tot dit land als vluchteling is toegelaten.

Artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet vormt de omzetting van artikel 12, lid 2, sub b) van de richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking) (hierna: Kwalificatierichtlijn).

Artikel 55/4, § 1, eerste lid, c) van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de vreemdeling wordt uitgesloten van de subsidiaire beschermingsstatus wanneer er ernstige redenen zijn om aan te nemen dat hij een ernstig misdrijf heeft gepleegd.

Dit artikel vormt de omzetting van artikel 17, lid 1, sub b) van de Kwalificatierichtlijn.

In artikel 55/2 en artikel 55/4, § 4 van de Vreemdelingenwet wordt voorgeschreven dat de commissaris-generaal in geval van uitsluiting een advies moet verstrekken over de verenigbaarheid van een verwijderingsmaatregel met de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

De bestreden beslissing bestaat bijgevolg uit twee onderdelen die als op zichzelf staand moeten worden beschouwd.

Het eerste onderdeel van de bestreden beslissing heeft betrekking op de uitsluiting van een internationale beschermingsstatus.

Het in artikel 55/2 en in artikel 55/4, § 1, eerste lid, c) van de Vreemdelingenwet bedoelde misdrijf moet een zekere graad van ernst bereiken. Het begrip “ernstig (niet-politiek) misdrijf” wordt evenwel niet verder gedefinieerd in de Vluchtelingenconventie noch in de Vreemdelingenwet, zodat het een autonoom karakter heeft en het de Raad toekomt om de contouren ervan vast te stellen door zich te steunen op relevante rechtspraak.

In dit opzicht heeft het Hof van Justitie een belangrijk arrest gevelde, waarin het, na de afwezigheid van een definitie van het begrip “*ernstig misdrijf*” te hebben vastgesteld, eraan herinnert dat “*de uniforme toepassing van het Unierecht en het gelijkheidsbeginsel vereisen dat de bewoordingen van een Unierechtelijke bepaling die voor haar betekenis en reikwijdte niet uitdrukkelijk naar het recht van de lidstaten verwijst, normaliter in de gehele Unie autonoom en uniform worden uitgelegd, waarbij met name rekening moet worden gehouden met de context van die bepaling en met het doel van de regeling waarvan zij deel uitmaakt*” (HvJ 13 september 2018, nr. C-369/17, *Shajin Ahmed t. Bevándorlási és Menekültügyi Hivatal*, pt. 36).

De Raad is van oordeel dat, hoewel dit arrest betrekking heeft op de subsidiaire beschermingsstatus, de pertinente overwegingen ervan *mutatis mutandis* ook kunnen gelden voor de vluchtelingenstatus.

In het voormelde arrest heeft het Hof van Justitie aanwijzingen gegeven om de ernst van een misdrijf te bepalen en heeft het geoordeeld dat “*de straf die volgens het strafrecht van de betrokken lidstaat op een misdrijf is gesteld, weliswaar bijzonder belangrijk is bij de beoordeling of er sprake is van een ernstig misdrijf, op grond waarvan er krachtens artikel 17, lid 1, onder b), van richtlijn 2011/95 kan worden overgegaan tot uitsluiting van de subsidiaire-beschermingsstatus, maar dat de bevoegde autoriteit van de betrokken lidstaat slechts gebruik kan maken van de in die bepaling genoemde uitsluitingsgrond na met betrekking tot de individuele persoon de haar ter kennis gebrachte specifieke feiten te hebben onderzocht om uit te maken of er ernstige redenen zijn om aan te nemen dat de daden van de betrokkene, (...), onder de desbetreffende uitsluitingsgrond vallen.*” (HvJ, C-369/17, pt. 55).

Het Hof van Justitie verwijst vervolgens naar het EASO-rapport van januari 2016 getiteld “*Exclusion: Articles 12 and 17 Qualification Directive (2011/95/EU) – A Judicial Analysis*”, dat de aanbeveling bevat “*dat de ernst van het misdrijf op grond waarvan een persoon kan worden uitgesloten van subsidiaire bescherming, wordt beoordeeld aan de hand van meerdere criteria, waaronder de aard van het gepleegde feit, de schade die is teweeggebracht, de gevolgde strafprocedure, de aard van de straf en het rekening houden met de vraag of de meeste rechterlijke instanties het gepleegde feit ook aanmerken als een ernstig misdrijf.* (...)” (HvJ C-369/17, pt. 56).

De Raad noteert, in navolging van het Hof van Justitie, eveneens dat het UNHCR gelijkaardige aanbevelingen doet (zie UNHCR Guidelines on International Protection No. 5: Application of the Exclusion Clauses: Article 1F of the 1951 Convention relating to the Status of Refugees (HCR/GIP/03/05), 4 september 2003, par. 14; UNHCR handboek met betrekking tot procedures en criteria voor de bepaling van de vluchtelingenstatus in de zin van het Verdrag van 1951 en het Protocol betreffende de status van vluchtelingen van 1967, 1992, punten 155-157). Naar dit handboek wordt overigens ook verwezen in de memorie van toelichting bij het ontwerp dat heeft geleid tot het invoegen van artikel 55/2 in de Vreemdelingenwet (*Parl.St.* Kamer, 2005-2006, nr. 51-2478/001, 109).

Kortom, *in casu* kunnen volgende niet-exhaustieve criteria worden gebruikt bij de beoordeling van de ernst van een misdrijf:

- de aard van de daad;
- de werkelijke schade;
- de toegepaste (straf)procedure om het misdrijf te vervolgen en te berechten;
- (de aard van) de voorziene straf;
- de vraag of de meeste rechtssystemen het gepleegde feit ook aanmerken als een ernstig misdrijf.

Naast deze criteria, moet ook rekening worden gehouden met de specifieke feiten van de betrokken zaak. De beoordeling van de ernst van een misdrijf vereist aldus een volledig onderzoek van de specifieke omstandigheden van het concrete geval. Een onderzoek op individuele basis dringt zich op, om een automatische toepassing van uitsluitingsclausules te vermijden (HvJ 9 november 2010, gevoegde zaken C-57/09 en C-101/09, *B. en D.*, pt. 91 en 93).

Specifieke feiten kunnen betrekken op (i) factoren die behoren tot de daad zelf, zoals de winstgevendheid van het misdrijf; (ii) factoren die betrekking op de verzoeker zelf en (iii) factoren die betrekking hebben op de slachtoffers, zoals hun kwetsbaarheid (EASO practical guide on exclusion for serious non-political crimes, december 2021, p. 13-18).

De individuele verantwoordelijkheid voor een ernstig misdrijf moet blijken (EASO Judicial Analysis: Exclusion - Articles 12 and 17 Qualification Directive, tweede editie (2020), p.100-112).

Daartoe moet worden vastgesteld dat verzoeker concreet is betrokken bij een ernstig misdrijf (actus reus; materieel element), hetzij als fysieke pleger, hetzij omdat hij heeft aangezet tot of anderszins heeft deelgenomen aan een ernstig misdrijf. Daarnaast moet blijken dat de verzoeker de criminele feiten intentioneel, bewust en met kennis heeft gepleegd (mens rea; moreel element), dit is wetens en willens. De individuele verantwoordelijkheid moet dus zowel aan de hand van objectieve criteria (feitelijk gedag) als aan de hand van subjectieve criteria (besef en opzet) worden vastgesteld (HvJ 9 november 2010, gevoegde zaken C-57/09 en C-101/09, *B. en D.*, pt. 96).

In het kader van een beoordeling van de ernst van de gestelde daden en van de individuele verantwoordelijkheid van de betrokkene wordt rekening gehouden met alle omstandigheden die deze daden en de situatie van deze persoon kenmerken, zodat geen afzonderlijke evenredigheids- of proportionaliteitstoetsing moet worden gemaakt door de commissaris-generaal wanneer hij tot de conclusie komt dat de artikelen 55/2 en 55/4, § 1, eerste lid, c), van de Vreemdelingenwet van toepassing zijn (HvJ 9 november 2010, gevoegde zaken C-57/09 en C-101/09, *B. en D.*, pt. 109; EASO, “*Exclusion: Articles 12 and 17 Qualification Directive*”, tweede editie (2020), p. 117-119 ‘expiation’).

Ten slotte oordeelde het Hof van Justitie tevens dat een persoon ook kan worden uitgesloten van de vluchtelingenstatus op grond van artikel 12, lid 2, sub b of c van de Kwalificatierichtlijn wanneer hij of zij geen actueel gevaar oplevert voor de lidstaat van ontvangst (HvJ 9 november 2010, gevoegde zaken C-57/09 en C-101/09, *B. en D.*, pt. 105).

In casu blijkt uit het administratief dossier dat verzoeker door de meervoudige strafkamer Midden-Nederland veroordeeld werd voor de poging tot doodslag op zijn echtgenote en stiefzoon tot een gevangenisstraf van vier jaar en zes maanden.

Dat de uitsluitbare handelingen werden gepleegd buiten België, *in casu* het land van toevlucht, is aldus duidelijk.

Wat betreft de kwalificatie van deze handelingen als “*ernstig (niet-politiek) misdrijf*” alsook verzoekers individuele verantwoordelijkheid hierin, wordt in de bestreden beslissing terdege gemotiveerd:

“In casu dient te worden vastgesteld dat u in Nederland tot een gevangenisstraf van vier jaar en zes maanden bent veroordeeld voor de poging tot doodslag omwille van door u gepleegde feiten. Hiernaar gevraagd omschrijft u tijdens het persoonlijk onderhoud de gebeurtenissen als een familiezaak waarover u niet veel wilt vertellen (zie nota’s CGVS p.7). Uw vrouw en uw stiefzoon zouden contact hebben gehad met familieleden in Nederland en hen financiële middelen van u hebben gegeven zonder uw akkoord. Er ontstonden discussies en u had veel stress nadat uw vader was overleden. Tijdens een van die discussies was u ontploft en hebt u uw vrouw en stiefzoon met een mes aangevallen. U geeft aan dat het zo erg niet was en dat u niet de bedoeling had zoals het uiteindelijk is gelopen.

Uit de uitspraak van de Rechtbank Den Haag in het kader van uw eerste verzoek om internationale bescherming in Nederland (zaaknummer: NL 19/1042) waarin verwezen wordt naar het vonnis van 10 februari 2016, gevelde door de meervoudige strafkamer Midden-Nederland, blijkt dat u meerdere keren met een mes heeft ingestoken op uw vrouw en stiefzoon, met het opzet hen te doden. Na een eerste confrontatie met uw vrouw bent u naar de keuken gegaan om een mes te pakken. Vervolgens bent u teruggesloopt naar de slaapkamer en heeft beiden forse steekwonden toegebracht. Die verwondingen zijn niet aan te merken als afweerletsel. Hiermee heeft u op grove wijze inbreuk gemaakt op de lichamelijke

integriteit van uw vrouw en stiefzoon, waarbij de bewoners van het asielzoekerscentrum waar jullie verbleven hiervan ongewild getuige zijn geweest, hetgeen voor grote onrust heeft geleid.

De door u begane misdaad werd in Nederland als een 'poging tot doodslag' gekwalificeerd. Volledigheidshalve verwijst het CGVS hieronder kort naar de uitspraak van de Rechtbank Den Haag in het kader van uw eerste verzoek om internationale bescherming in Nederland (zaaknummer: NL 19/1042) waarin verwezen wordt naar het vonnis van 10 februari 2016, geveld door de meervoudige strafkamer Midden-Nederland.

5.2 Op grond van artikel 3.105c, aanhef en onder b, van het Vreemdelingenbesluit 2000 (Vb) kan aan de vreemdeling die aannemelijk heeft gemaakt dat hij verdragsvluchteling is als bedoeld in artikel 29, eerste lid, aanhef en onder a, Vw, verlening van een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd op grond van die toelatingsgrond slechts worden geweigerd indien de vreemdeling bij onherroepelijk geworden rechterlijk vonnis is **veroordeeld voor een bijzonder ernstig misdrijf en een gevaar vormt voor de gemeenschap**.

5.3 De rechtbank is van oordeel dat verweerder het misdrijf waarvoor eiser is veroordeeld op goede gronden en voldoende gemotiveerd als **bijzonder ernstig** heeft aangemerkt. Eiser heeft meerdere keren met een mes ingestoken op zijn echtgenote en stiefzoon, met het opzet hen te doden. Uit het strafvonnis van 10 februari 2016 blijkt dat eiser na de eerste confrontatie naar de keuken is gegaan om een mes te pakken. Vervolgens is hij teruggedaan naar de slaapkamer en heeft beiden forse steekwonden toegebracht. Die verwondingen zijn verder niet aan te merken als afweerletsel. Hiermee heeft eiser op grove wijze inbreuk gemaakt op hun lichamelijke integriteit. Ook heeft verweerder terecht meegewogen dat bewoners van het asielzoekerscentrum hiervan ongewild getuige zijn geweest, hetgeen voor grote onrust heeft geleid. Dat eiser een gevaar vormt voor de gemeenschap heeft verweerder ook mogen aannemen...

6.1 ...

6.2 Verweerder heeft een inreisverbod voor de duur van tien jaar opgelegd op de grond dat eiser een gevaar vormt voor de openbare orde of de openbare veiligheid, zoals bedoeld in artikel 6.5a, vijfde lid, van het Vb. Naar het oordeel van de rechtbank heeft verweerder voldoende gemotiveerd dat eiser een **actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging voor de openbare orde** vormt...

De feiten waarvoor u veroordeeld werd kunnen niet anders dan als een ernstig misdrijf in de zin van artikel 1, par. F, lid b van de Vluchtelingenconventie worden beschouwd.

De omschrijving van deze feiten door de Nederlandse instanties laat weinig ruimte voor twijfel. Zoals hierboven reeds vermeld blijkt hieruit dat u uw echtgenote en stiefzoon meerdere keren met een mes stak waarbij ze ernstige verwondingen opliepen. U maakte daardoor op grove wijze inbreuk op de lichamelijke integriteit van uw slachtoffers en bracht hen ernstig leed toe met ernstige psychische en lichamelijke gevolgen. Deze feiten werden door de Nederlandse rechtbank gekwalificeerd als poging tot doodslag waarvoor u veroordeeld werd tot een gevangenisstraf van 4 jaar en zes maanden. De Immigratie – en Naturalisatiedienst (IND) beschouwde deze feiten vervolgens als een bijzonder ernstig misdrijf en oordeelde eveneens dat u een ernstige bedreiging voor de openbare orde vormde. De Rechtbank Den Haag bevestigde vervolgens deze beoordelingen van de IND.

Gezien bovenstaande en overwegende dat gelijkaardige daden ook naar Belgische strafrecht eenzelfde kwalificatie en vergelijkbare strafmaat kennen (zie art. 393, art. 51, art. 52 en art. 80 SWB) en in andere jurisdicties eveneens worden beschouwd als een ernstig misdrijf, is het CGVS van oordeel dat u zich schuldig heeft gemaakt aan een ernstig misdrijf.

Uit uw verklaringen blijkt daarnaast geenszins dat er politieke motieven aan de basis van uw acties liggen. Uit uw verklaringen blijkt dat u na aankomst in Nederland een persoonlijk dispuut had met uw vrouw betreffende financiën en haar familieleden.

De bewuste feiten vonden voorts plaats in december 2014 in een asielcentrum in Dronten, Nederland, waarmee aan de vereiste is voldaan dat deze gebeurtenissen buiten het land van toevlucht werden gepleegd en alvorens u tot dit land als vluchteling werd toegelaten.

Aldus stelt het CGVS vast dat er ernstige redenen zijn om aan te nemen dat u een ernstig, niet-politiek misdrijf beging in de zin van artikel 1, F (b) van de Vluchtelingenconventie, buiten het land van toevlucht, in casu in Nederland en voordat u tot dit land als vluchteling bent toegelaten.”

Met de stelling dat de feiten in hun context bekeken moeten worden en gesitueerd moeten worden in tijd en ruimte aangezien het een specifieke kwestie betreft die zich binnen de familiale context afspeelde, merkt de Raad op dat het feit dat het gepleegde misdrijf zich afspeelde binnen een familiale context op geen enkele wijze afbreuk doet aan de ernst ervan. De Nederlandse rechtbank oordeelde immers dat het om een “bijzonder ernstig” misdrijf ging dat gepleegd werd met het opzet om de slachtoffers te doden en dat een grove inbreuk uitmaakt op hun lichamelijke integriteit. Bovendien blijkt uit de uitspraak van de Nederlandse rechtbank dat deze feiten zich afgespeeld hebben in het asielcentrum waar verzoeker verbleef. Hierdoor zijn andere bewoners ongewild getuige geweest van de gewelddadige feiten gepleegd door verzoeker.

Waar verzoeker verder in het verzoekschrift aanhaalt dat de veroordeling reeds dateert van 10 februari 2016 en er zich geen nieuwe feiten hebben voorgedaan, wijst de Raad erop dat deze elementen niet opwegen tegen de hoger vermelde bevindingen inzake de ernst van de door verzoeker gepleegde feiten, noch zijn individuele verantwoordelijkheid hierin kunnen verminderen of opheffen. Het gebrek aan strafrechtelijke precedents zegt verder op zich niets over de ernst van de feiten die wel gepleegd werden. Wat betreft het al dan niet aanwezig zijn van een risico op recidive, herhaalt de Raad dat de uitsluiting van een vluchtelingenstatus niet afhankelijk kan worden gesteld van een actueel gevaar voor de lidstaat van ontvangst (HvJ 9 november 2010, gevoegde zaken C-57/09 en C-101/09, B. en D., pt. 104)

Verder wordt in de bestreden beslissing op uitgebreide en pertinente wijze gemotiveerd dat verzoeker geen afdoende verschoningsgronden aanhaalt die hem zouden vrijstellen van zijn individuele verantwoordelijkheid:

“U brengt geen afdoende verschoningsgronden aan die u kunnen vrijpleiten van uw individuele verantwoordelijkheid.

Uit de stukken uit Nederland blijkt dat u de kans kreeg om verschoningsgronden aan te halen. Maar de Nederlandse autoriteiten stelden vast dat u er geen sprake kan zijn van enig oprecht schuldinzicht en dat u de feiten trachtte te bagatelliseren. Het CGVS verwijst hier opnieuw naar de uitspraak van de Rechtbank Den Haag in het kader van uw eerste verzoek om internationale bescherming in Nederland (zaaknummer: NL 19/1042) waarin verwezen wordt naar het vonnis van 10 februari 2016, gevelde door de meervoudige strafkamer Midden-Nederland.

5.3 ... Hierbij heeft verweerder terecht meegewogen dat eiser heeft aangegeven geen spijt te hebben. Eiser heeft weliswaar verklaard te betreuren hoe alles verlopen is, maar tegelijkertijd uit hij geen berouw voor zijn daad. Ter zitting heeft eiser zijn eerdere verklaring herhaald, namelijk dat zijn echtgenote en stiefzoon ondankbaar waren na wat hij voor hen had gedaan. De rechtbank volgt verweerder in zijn standpunt dat eiser zijn daad hiermee probeert te bagatelliseren en dat eiser de ernst van zijn daad dan ook niet lijkt in te zien. Het betoog dat eiser zich wilde verweren, is door de strafrechter gemotiveerd verworpen. In dit verband lijkt de spijt die eiser aan het eind van de zitting zegt te hebben meer ingegeven door de situatie waarin hij zelf verkeert dan door wat hij zijn echtgenote en stiefzoon heeft aangedaan. Dat eiser zich tijdens zijn detentie goed gedraagt weegt onvoldoende op tegen het voorgaande. Gelet op het voorgaande heeft verweerder de verlening van een asiilvergunning dan ook kunnen weigeren.

6.1 ...

6.2 ... Niet gebleken is van een positieve gedragsverandering. Hij blijft benadrukken dat zijn echtgenote en stiefzoon ondankbaar waren. Verweerder heeft daarbij terecht de omstandigheid betrokken dat eiser geen spijt toont, althans niet van zijn daad. Hoewel eisers daad binnen zijn gezin heeft plaatsgevonden, kan zijn stelling dat geen sprake is van recidivegevaar daarom niet zonder meer worden gevolgd. Eisers vergelijking met een zaak waarbij sprake was van stelselmatige diefstal en geweldsmisdrijven, gaat naar het oordeel van de rechtbank reeds vanwege het verschil in aard van deze delicten niet op. Eiser heeft niet onderbouwd waarom een inreisverbod voor de duur van tien jaar voor hem gevolgen zou hebben die wegens bijzondere omstandigheden onevenredig zijn. Met betrekking tot eisers stelling dat hij geen toegang heeft tot een derde land, volgt de rechtbank verweerder in zijn standpunt dat het aan eiser is hiertoe inspanningen te verrichten. Dat er geen derde land is waar eisers recht op bescherming tegen gedwongen terugkeer naar China gerespecteerd wordt, heeft eiser geenszins onderbouwd.

U in het kader van uw verzoek om internationale bescherming gevraagd naar eventueel schuldinzicht, geeft u eerst aan dat u fout was en daarom niet in beroep ging (zie boven). Maar verder geeft u aan dat u met uw vrouw (en schoonzoon) bij aankomst in Nederland een dispuut had rond financiële zaken en de familie van uw vrouw. U verwijt uw vrouw dat ze uw geld uitleende aan haar familieleden in Nederland zonder uw medeweten (zie nota's CGVS p.7). Aldus probeert u engszins uw daden goed te praten. U geeft verder aan dat u 'braaf' was (zie nota's CGVS p.7) en dat u veel stress had. Dit is echter geen aanvaardbare verschoning gezien de proportie van de feiten. U werd er dan door het CGVS op gewezen dat ook in België de mogelijkheid bestaat dat u zou worden uitgesloten van de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus. U gaf daarop louter aan dat u inziet dat u een fout beging maar dat u in België graag een nieuw leven wilt beginnen (zie nota's CGVS p.9)."

Verzoeker betwist niet dat hij geen afdoende verschoningsgronden heeft aangebracht, maar is wel van mening dat hij tijdens het persoonlijk onderhoud schuldinzicht heeft getoond.

Volgens verzoeker betekent het toelichten van de omstandigheden waarin de feiten zich hebben voorgedaan, zijnde een zeer specifieke kwestie binnen een familiale context, niet dat hij zijn daden wilde goedpraten. Verzoeker geeft aan louter de motieven te hebben weergegeven die hem tot de daden hebben aangezet waarvoor hij veroordeeld werd en expliciet te hebben gesteld dat hij spijt had van zijn daden.

De Raad stelt vast dat verzoeker geenszins afbreuk kan doen aan hetgeen desbetreffend werd vastgesteld door de Nederlandse rechtbank.

Ook blijkt uit de notities van het persoonlijk onderhoud dat verzoeker wanneer hij bevraagd werd omtrent de specifieke feiten hij deze feiten, zijnde de aanval op zijn vrouw en stiefzoon met een mes, bevestigt om vervolgens meteen te stellen dat het zo erg niet was, dat hij braaf was en stress had en het de bedoeling niet was (Notities van het persoonlijk onderhoud, p. 7).

Hij haalt opnieuw ook meerdere redenen aan waarmee hij de poging tot doodslag eerder wil verschonen en vergoelijken: zijn vrouw en stiefzoon zouden niet naar hem luisteren, zouden gebruik maken van zijn bankkaart zonder zijn toestemming en hij zou bovendien stress gehad hebben doordat hij "nieuw" was (Notities van het persoonlijk onderhoud, 6-7). Hiermee bevestigt verzoeker eerder het oordeel van de Nederlandse autoriteiten, namelijk dat er geen sprake is van enig oprecht schuldinzicht en dat verzoeker de feiten trachtte te bagatelliseren. Waar verzoeker in het verzoekschrift nog aangeeft dat hij expliciet stelde spijt te hebben van zijn daad, kon de Raad niet meteen terugvinden in het rechtsplegingsdossier. Het wordt door verzoeker ook niet nader gespecificeerd waar en in welke context hij expliciet zou hebben aangegeven spijt te hebben van zijn daden.

Uit de voorafgaande geciteerde motieven van de bestreden beslissing volgt duidelijk dat de commissaris-generaal in het kader van zijn beoordeling van de ernst van de gestelde daden en van de individuele verantwoordelijkheid van verzoeker rekening heeft gehouden met alle omstandigheden die deze daden en de situatie van deze persoon kenmerken.

Wanneer de ernst van het misdrijf vaststaat en de individuele verantwoordelijkheid van verzoeker is vastgesteld, wat hier het geval is, kan de toepassing van een uitsluitingsclausule niet meer worden onderworpen aan een bijkomende voorwaarde, met name deze van een afzonderlijke evenredigheids- of proportionaliteitstoetsing dan wel een belangenafweging in het concrete geval.

Dat wil zeggen dat er geen ruimte meer is om de ernst van het misdrijf af te wegen tegen de gevolgen van uitsluiting, dat de toepassing van de uitsluitingsclausule niet afhankelijk is van het bestaan van een actueel gevaar voor de gastlidstaat en dat de vraag of de betrokken persoon kan worden verwijderd naar zijn land van herkomst evenmin aan de orde is (EASO Judicial Analysis: Exclusion - Articles 12 and 17 Qualification Directive, tweede editie (2020), p. 53-54 'Proportionality – why inappropriate'; p. 117-119 'Expiation').

Het Hof heeft beklemtoond dat wanneer een persoon wordt uitgesloten, daarmee geen standpunt wordt ingenomen over de daarvan te onderscheiden vraag of deze persoon naar zijn land van herkomst kan worden uitgezet. Om een persoon van de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus uit te sluiten is aldus geen evenredigheidstoetsing in het concrete geval vereist (HvJ 9 november 2010, gevoegde zaken C-57/09 en C-101/09, B. en D., pt. 109-111).

Verzoeker brengt geen elementen bij die afbreuk doen aan de beoordeling dat hij zich schuldig heeft gemaakt aan een ernstig (niet-politiek) misdrijf en dat hij moet worden uitgesloten van de internationale bescherming.

Wanneer de commissaris-generaal van oordeel is dat een verzoeker van de vluchtelingenstatus of van de subsidiaire beschermingsstatus moet worden uitgesloten, geeft hij een advies over de vraag of een maatregel tot verwijdering naar het land van herkomst van deze verzoeker in overeenstemming is met de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Ook al komt dit advies voor in de beslissing tot uitsluiting van de vluchtelingenstatus en tot uitsluiting van de subsidiaire beschermingsstatus als instrumentum, is het te onderscheiden van die beslissing als negotium.

De Raad wijst erop dat dit advies op zich geen verwijderingsmaatregel inhoudt, en dat het advies van de commissaris-generaal slechts voorafgaat aan een eventuele door de bevoegde overheid afzonderlijk te nemen verwijderingsmaatregel. Het advies is niet bindend en wijzigt de rechtstoestand van verzoeker niet, zodat het geen aanvechtbare rechtshandeling vormt (RvS 21 januari 2020, nr. X; RvS 24 mei 2016, nr. X).

Het geheel van wat voorafgaat in acht genomen, besluit de Raad dat is voldaan aan de constitutieve elementen van artikel 1F (b) van de Vluchtelingenconventie, met name dat in verzoekers geval ernstige redenen voorhanden zijn om aan te nemen dat hij een misdrijf heeft gepleegd dat ernstig en niet-politiek van aard is, dat plaatsvond voordat verzoeker tot het land is toegelaten als vluchteling, en waarvoor hij individuele verantwoordelijkheid draagt.

Het voorgaande in acht genomen, dient verzoeker overeenkomstig artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet *juncto* artikel 1F (b) van de Vluchtelingenconventie te worden uitgesloten van de vluchtelingenstatus.

Tevens dient verzoeker, overeenkomstig artikel 55/4, §1, eerste lid, c) van de Vreemdelingenwet, te worden uitgesloten van de subsidiaire beschermingsstatus.

Uit wat voorafgaat, blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal.

De aangevoerde middelen zijn ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt uitgesloten van de vluchtelingenstatus.

Artikel 2

De verzoekende partij wordt uitgesloten van de subsidiaire beschermingsstatus.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenentwintig april tweeduizend drieëntwintig door:

mevr. C. DIGNEF,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

C. DIGNEF